

Open Ateliers De Pijp 2009

Silver Adobe



24

Indra Terburg
portretfoto's:
Caroline Westdijk

In het weekend van 3 & 4 oktober worden in de Pijp in Amsterdam open atelierdagen gehouden. De kunstenaars en ambachtslieden van de Pijp gooien hun atelierdeuren wagenwijd open. Uit de deelnemerslijst hebben wij vier beeldend kunstenaars geselecteerd: vier schilders met heel verschillende stijlen. Wanneer u langskomt kunt u deze kunstenaars in hun werkruimte ontmoeten.

Stella in haar atelier



Indra Terburg

Stella Veldkamp

Persoonlijke ervaringen en inzichten zijn de drijfveer van Stella Veldkamp. Daarbij gebruikt zij vaak voorwerpen, dessins en foto's uit haar directe omgeving. Haar hond, die in het atelier een eigen hoek heeft, is een vaak terugkerend personage in haar schilderijen.

Proces

Eigenlijk ben ik een avondmens, maar door omstandigheden ben ik een vroege vogel geworden. Ik heb de dressuursport professioneel beoefend, en als je een paard hebt kun je niet laat opstaan. Nu heb ik een hond, dus mijn werkdag begint vroeg. Ik bereid mijn schilderijen zorgvuldig voor, mijn schilderproces is geen zoektocht op het doek, maar de neerslag van veel voorwerk. Ik werk strikt serieel, als het ene werk moet drogen dan ga ik niet alvast beginnen met schilderen aan een ander doek. Dan ga ik achter mijn computer zitten om door mijzelf gemaakte foto's te printen. Die prints snijd ik uit waarna ik ze opplak in een schetsboek om er collages van te maken als voorbereiding op een volgend schilderij.

Ritueel

Ik vind het belangrijk het doek zelf op te spannen, dat besteed ik liever niet uit. Ik heb mijn eigen methode van prepareren. Het zelf opspannen van doeken is een ritueel dat erbij hoort. Mijn materiaalkeuze ligt altijd zo dicht mogelijk bij huis. De gelatine die ik gebruik om mijn canvas op spanning te zetten koop ik gewoon bij de supermarkt om de hoek.

Toen ik een keer een beeld van klei wilde maken van mijn hond, heb ik gewoon een paar pakken "Das" kunstklei gekocht. Daarvan heb ik een beeld van mijn hond geboetseerd. Bijna alles in mijn werk komt uit mijn dagelijks leven.

De emotie die ik voel bij het schilderen van mijn werk wil ik ook overbrengen op de kijker. Op één van mijn schilderijen komen miniaturen voor, die aan berkenstammetjes bevestigd zijn. Het is een bewerking in schilderijvorm van een project voor in een hotelkamer, waar mensen wakker werden met het gevoel midden in een berkenbos te liggen. Het is dus niet een schilderij dat verwijst naar de jacht of middeleeuwse heraldiek, wat je door mijn achtergrond in de paardensport wel zou kunnen denken.

Irene Kunst

Voor Irene Kunst is het belangrijk dat je als kunstenaar middenin de maatschappij staat. Zij wil graag iets van wat er in de wereld gaande is terug zien in haar werk.

Mensen komen in mijn schilderijen haast nooit voor. Ze zijn indirect wel overal aanwezig: via mijn onderwerpen, die ik vaak uit de wetenschap haal. De gebouwen op mijn schilderijen zijn ook artefacten. De behoefte om dan nog mensfiguren erbij af te beelden heb ik niet. Ik heb een aantal jaar biologie gestudeerd voordat ik besloot naar de kunstacademie te gaan en heb altijd affiniteit gehouden met wetenschappelijke ontwikkelingen. Ik ben tevreden als ik iets wat ingewikkeld is, bijvoorbeeld de opwarming van de aarde, voor mijn gevoel goed weet te vertalen in abstracte beeldelementen zoals vorm en kleur.

Dat ik pas later besloot tot het volgen van een kunstopleiding kwam omdat ik me niet zo goed voor kon stellen hoe ik mijn toekomst als kunstenaar precies vorm moest geven. Een toekomst als wetenschapper leek mij duidelijker. Tijdens mijn biologiestudie heb ik mijn toekomstbeeld toch bijgesteld. Zonder de wetenschap helemaal los te laten ben ik toch kunstenaar geworden.

rechts Irene in haar atelier

onder Smog Alert

Acrylverf

Ik gebruik acrylverf, meestal in de achtergronden schraal, maar soms gebruik ik een heavy-gel medium als ik bepaalde partijen op wil hogen of pasteuzer wil schilderen. Ik vernis niet, het oppervlak moet zo mat mogelijk blijven, zelfs een matvernis heeft nog teveel invloed op de weerkaatsing. Ik denk niet alleen in vlakken, voor lijnen gebruik ik een tekenachtige techniek. Vaak zijn er in mijn werk gebouwen te zien, daarvan construeer ik het perspectief zelf, als dat nodig is met een lange lat als het verdwijnpunt buiten het schilderij ligt. Het perspectief moet voor mijn gevoel wel kloppen, dat zet ik dus niet neer uit de losse pols.





boven Menno in zijn atelier

rechtsonder Four Women

Menno Ravenhorst

Het werk van Menno Ravenhorst draait juist om mensen en hoe zij zich tonen in het publieke domein. Zijn eigen foto's spelen daarbij een rol, maar ook internetafbeeldingen van meisjes die zich via de webcam letterlijk blootgaven en foto's van jongens met pistolen.

Het kader in mijn schilderijen handhaaf ik zoals in de foto's die ik neem, de afsnijdingen zijn toevallig: als een kiekje. Hier een been dat in beeld komt, daar een elleboog die er net niet helemaal opstaat. Ik houd van de toevallige indruk die mijn schilderijen maken. Op dezelfde manier bekijk ik met interesse in films de shots van stadsscènes die bedoeld zijn als bruggetje tussen twee belangrijker scènes, zoals bijvoorbeeld de tussenshots in "Taxi Driver" van Martin Scorsese. Bij zulke schijnbaar onbelangrijke momenten ga ik juist opletten. Dezelfde nonchalante sfeer zoek ik ook in mijn schilderijen.

Eigen verhaal

De toeschouwer mag zijn eigen verhaal maken bij het bekijken van mijn schilderijen, het mag er

niet te dik bovenop liggen. Ook bij de uitwerking van een foto in olieverf op doek laat ik meer weg dan menigeeen denkt, ze zijn helemaal niet zo realistisch vind ik. Schilderijen uitleggen doe ik liever niet. Net als een grap uitgelegd krijgen verpest dat voor mijn gevoel het plezier dat je kunt beleven als je zelf goed kijkt.

In mijn werk voel ik niet de behoefte om een politieke boodschap toe te voegen. Als je figuratief mensen afbeeldt kun je de politiek als ingrediënt niet eens weglaten, zelfs al wilde je dat. Je ziet overal de reclameborden, je ziet dat er een heleboel mensen te dik zijn, je ziet hoe mensen langs elkaar heen kijken en wegstaren van zwervers.

Mijn werkdagen variëren; de dagen waarop ik fotografeer loop ik door de stad. Daar maak ik dia's van mensen op straat. In mijn atelier werk ik mijn foto's uit tot schilderijen, soms met een traditionele rasteruitvergroting, soms door het beeld op het schilderdoek te projecteren en over te nemen, net waar ik zin in heb.





Marcella in haar atelier

Marcella Savaget Madeira

Een heel andere invalshoek heeft Marcella Savaget Madeira. Zij werkt meer vanuit het materiaal, en dat hoeft geen dure olieverf te zijn.

Ik maak schilderijen met industriële verf, geen kunstenaarsverf. Die koop ik bij de Hema. Daar kom ik soms elke dag, ze kennen me daar nu van gezicht. Omdat ik altijd veel kleuren tegelijk koop merkte de verkoopster laatst op dat ze erg nieuwsgierig was hoe het er bij mij thuis uitzag, dat moest wel een bonte boel zijn. Toen ik opbiechtte dat ik er schilderijen mee maak keek ze erg opgelucht, alsof er voor haar een groot mysterie was opgelost.

Plastic bekertjes

De grondlaag van mijn schilderijen bestaat vaak uit verticale banen, die ontstaan doordat ik verf uit plastic koffiebekertjes over het doek laat lopen. Hierbij gebruik ik nooit kwasten, maar laat ik de zwaartekracht zijn werk doen. De manier waarop de lijnen lopen beïnvloed ik door het schilderij verticaal om zijn as te draaien, zodat de banen nooit echt recht zijn, maar er een baan van afwisselende dikte ontstaat. Soms sta ik als een echte majorette met het doek rond te draaien om de juiste lijn te krijgen.

De levensstijl van een bohemien spreekt mij helemaal niet aan, ik begin gewoon met schilderen en ga niet wachten tot er inspiratie komt. Het is zoals Pablo Picasso zei: "Inspiratie bestaat, maar komt alleen als we aan het werk zijn".

Open Ateliers De Pijp: 3 en 4 oktober 2009
van 12.00 tot 18.00 uur, zie Agenda blz. 78-81